

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 862/2019
05.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Ивановић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за трговину на велико и мало ББ ..., кога заступа Момчило Ковачевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1523/18 од 04.12.2018. године, у седници одржаној 05.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1523/18 од 04.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3876/17 од 27.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог од 24.08.2015. године којим је тужиљи отказан уговор о раду и обавезан тужени да је врати на рад и призна јој сва права по основу рада. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1523/18 од 04.12.2018. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке у ком је као незаконито поништено решење туженог од 24.08.2015. године којим је тужиљи отказан уговор о раду као и у ставу другом изреке и у том делу жалба туженог одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд наложи туженом да је врати на рад и призна јој сва права по основу рада. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од две уговорене зараде односно у износу од 44.564,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену и то ставова 2. и 3. изреке, тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на пословима кондуктера на одређено време у периодима ближе описаним у нижестепеним пресудама. Уговором о раду од 20.03.2014. године засновала је радни однос на неодређено време на пословима кондуктера са зарадом у складу са законом и општим актом у висини од 22.282,00 динара. Тужени је 13.08.2015. године писаним путем упозорио тужилу да постоје разлози за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе, непоштовања радне дисциплине предвиђених као отказни разлог законом и општим актима туженог. На терет јој је стављено непримерено понашање према путницима и запосленима и давање нетачних података о школској спреми приликом заснивања радног односа. Тужила се на упозорење изјаснила 20.08.2015. године. Тужени је донео решење о отказу уговора о раду 24.08.2015. године.

Закључујући да је решење о отказу донето по протеклу рокова за његово доношење на основу члана 184. став 1. Закона о раду, нижестепени судови су поништили решење туженог као незаконито. При томе је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о враћању тужиле на рад налазећи да је у тренутку доношења решења о отказу постојао основ за престанак радног односа, због чега је на конкретан случај применио одредбу 191. став 7. Закона о раду.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 191. став 7. Закона о раду, ако суд у току поступка утврди да је постојао основ за престанак радног односа, али да је послодавац поступио супротно одредбама закона којима је прописан поступак за престанак радног односа, суд ће одбити захтев запосленог за враћање на рад, а на име накнаде штете досудиће запосленом износ до шест зарада запосленог.

Имајући у виду да је у поступку пред нижестепеним судовима неспорно утврђено да тужила није имала потребну школску спрему за обављање послова на којима је радила, и да управо та чињеница представља основ за отказ, правилно је другостепени суд применио цитирану законску одредбу. Повреда правила у поступку отказа (упозорење о постојању разлога за отказ, изјашњење запосленог, рокови застарелости) представљају основ за поништај решења о отказу али не и основ за враћање на рад. Основаност овог захтева зависи од тога да ли је постојао основ за отказ или не. Како је у овом случају несумњиво основ за отказ постојао, то је другостепени суд правилно овакав захтев одбио, а досудио јој две накнаде зараде.

Нису основани ревизијски наводи да тужила није довела у заблуду туженог у погледу података који су били одлучујући приликом заснивања радног односа јер је у поступку пред нижестепеним судовима утврђено да је у мају месецу 2015. године административни радник вршио контролу личних досијеа свих запослених и увидом у тужилин досије утврдио да нема доказа о завршеној средњој школи, да је тужила том приликом изјавила да диплому поседује и да ће је доставити, да би после тога тврдила да диплому нема, већ само две године усменог образовања. Није било спорно да потврду о средњој стручној спреми тужила никада није доставила.

Нису основани ни ревизијски наводи да је тужени био у обавези да због примене цитиране законске одредбе тужиљи исплати две минималне зараде, већ је тужиљи досуђен износ од две уговорене зараде имајући у виду дужину радног стажа и околности повреде радне дисциплине коју је тужила скривила.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић